

Het mysterie van Amelisweerd – Nola (Kohnstammschool)

Vandaag was rampzalig, het was een nachtmerrie die uitkwam. Een nachtmerrie die ik letterlijk heb gehad. Ik zal bij het begin beginnen.

Ik had met Fleur afgesproken in het bos en dus nam ik Jip mee (Fleur is mijn bestie en Jip is mijn super lieve hondje). “Hoi Fenna,” riep ze naar mij, “hoi Fleur” riep ik. We liepen naar het veldje waar we met Jip konden spelen. We waren gezellig aan het kletsen tot ik een rilling over mijn rug voelde lopen. Ik had het gevoel dat iemand naar ons keek, ons achtervolgde. Ik keek achterom: Niemand. Ik ademde diep in en uit. Dat iemand ons achtervolgde dat was onwaarschijnlijk.

Ondertussen waren we aangekomen op het hondenveldje. Ik pakte de tennisbal voor Jip en gooide hem het veld op. Jip rende erachteraan, ik keek haar na. Ik had haar nu al 6 jaar en ik was ook al 6 jaar zonder mijn vader. Ik had haar gekregen van mijn vader, 1 week voor hij overleed. Ze is het enige aandenken dat ik van hem heb. Ja, ik heb wel foto's maar Jip is echter. Als ik mijn vader mis dan kan ik Jip knuffelen en dat kan niet met foto's.

“Doet Jip er altijd zo lang over?” zei Fleur. Ik schrok op uit mijn gedachtes. Ze had gelijk! Zo ver had ze de bal niet gegooid. Jip had al lang terug moeten zijn. Jip kwam altijd terug, altijd. Ik rende samen met Fleur naar de plek waar de bal ongeveer terecht zou moeten zijn gekomen. Niks, geen bal, geen Jip. “Waar kan ze zijn?!” riep ik. Ik barstte in huilen uit. “Kom op Fenna,” zei Fleur tegen mij. “Zo ver weg kan ze niet zijn, we vinden haar wel.” “Denk je dat echt?” vroeg ik aan haar. “Ja, ik weet het zeker,” zei Fleur. “Kom we gaan zoeken!” “Oké,” zei ik. Ik had er niet zo veel vertrouwen in maar Fleur duidelijk wel. “Oké daar is ze niet en daar ook niet.” Fleur keek achter elke boom. Ik wist zeker dat als Jip achter een van deze bomen was, dat ze al lang naar ons toe was gekomen. En trouwens we waren in het bos Amelisweerd dus het gaat jaren duren als we achter elke boom moeten kijken. Ik was hopeloos. Ik keek op mijn telefoon, 5 gemiste oproepen van mijn moeder. Ik aptte haar, “kom eraan” typte ik. Ze was vast bezorgd. Ik had wel een briefje op de tafel achter gelaten maar daar stond alleen op: “Ben zo terug. Ben met Fleur en neem Jip mee.” Ik was al ruim twee en een half uur weg. Ik riep Fleur, we moesten echt gaan het begon al te schemeren.

Ik fietste langzaam naar huis. Ook uit Fleur kwam geen geluid, haar positieve opmerkingen waren verdwenen. Ik nam afscheid van Fleur en fietste door. Mijn moeder keek me bezorgd aan. “Wat is er,” vroeg ze “en waar is Jip?” Snel legde ik het uit. Weer barstte ik in huilen uit. Mijn moeder keek me vol medelijden aan en gaf me een knuffel. “We vinden haar wel” zei ze. En nu lig ik op mijn bed alles op te schrijven. Ik kan niet slapen mijn hoofd zit vol met gedachtes. Pas laat val ik in slaap.

Ik word wakker en kijk om me heen. Er klopt iets niet. Dan weet ik het weer: Jip is weg, helemaal weg, foetsie, van de aardbodem verdwenen. Maar toch voelt het vandaag anders. Ik heb meer hoop dat we haar zullen vinden. En ik voel me al veel minder verdrietig. Ik moet in actie komen, bedenk ik me. Ineens krijg ik een idee. Ik bel Julia, Thijs, Daan en natuurlijk Fleur. Ik spreek met ze af in het bos. Als ik daar aankom, ontdek ik dat ze al heel wat hebben voorbereid. Julia heeft een route uitgestippeld en Daan heeft alle verstopplekjes onderzocht.

We lopen door het bos en ik krijg weer het gevoel alsof iemand ons achtervolgt, maar ik denk het weg want er is nog geen enkel spoor van Jip. Maar ineens vraagt Thijs aan Julia: "Waarom lopen we alleen maar op het pad en niet in het bos?" "Goed punt," zegt Julia, "niet aan gedacht." "Oké dan doen we dat toch," zegt Daan. "Nou vooruit dan," zeg ik, "voor Jip." We lopen door de bladeren en struiken, langs de bomen en om de twee seconden zwiept er een tak in mijn gezicht. We lopen zo'n vijf minuten langs een waterkant en ik vraag me af of we Jip ooit nog gaan vinden. En voor me hoor ik: "hier niks en daar niks en hier zie ik ook niks." Ik word langzamerhand echt gek van Fleur.

Ineens stoot ik keihard mijn voet ergens tegenaan. "Jongens wacht!! Ik heb iets." Ik veeg de bladeren weg. Er komt een luik tevoorschijn. "Maak open!" roept Thijs. Oké, mijn handen trillen. Wat zal erachter zitten? Jip, een kinderlokker, een gestoorde wetenschapper? Het luik gaat piepend open. Een donkere diepte komt tevoorschijn en een trappetje. Voetje voor voetje schuifel ik naar beneden. Ik hoor de anderen achter me aan komen. Als ik beneden ben zoek ik met mijn handen het lichtknopje. Gevonden! Een werkbank komt tevoorschijn en een deur. Ik duw er tegen aan er staat een kooi met..... Jip!!!!!! Ik ren naar haar toe. Op slot. De kooi zit op slot! Ik kijk naar de volgende deur. Hij gaat open! Er komt een jongen van een jaar of zeventien tevoorschijn. "Wat doen jullie hier?" vraagt hij. "Euh..." stamelde ik. Ik keek naar de anderen. "We komen voor deze hond," zei Julia. "Oké, neem maar mee." "Waarom had je haar dan?" vraag ik. "Voor een experiment, maar neem haar maar mee," zegt de jongen. "Ik zag haar lopen er was niemand, dus nam ik haar mee. Maar het experiment is mislukt." Dus hij achtervolgde ons denk ik. "Hier, de sleutel." Ik maak de kooi open en knuffel Jip plat. Beste dag van mijn leven!!!!

Uit het juryrapport:

'Nola heeft het verhaal van Fenna zo goed opgeschreven dat je helemaal met haar meeleeft en als lezer zelf ook verdriet hebt om het vermiste hondje, en van harte hoopt dat Jip wordt teruggevonden, wat gelukkig ook gebeurt.'